

Победоносни на престола, яви се проклетиятъ славянски народъ и завзе цѣла Елада, околноститѣ на Тесалоника (Солунъ) и цѣла Тракия. Тѣ завладѣха много градове и крепости, съ огънь и мечъ опустошаваха и грабѣха страната и господствуваха тамъ напълно свободно, като въ своя родна земя. Това се продължаваше четири години, докато императорътъ воюваше съ перситѣ; поради това тѣ се разпореждаха въ страната, докато Богъ не ги изгони отъ тамъ. Тѣхнитѣ грабежи се разпрострѣха чакъ до външната стена; всички императорски стада станаха тѣхна плячка. И до сега живѣятъ тѣ безгрижно и безстрашно въ римскитѣ провинции, като грабятъ, убиватъ, палятъ; тѣ разбогатѣха, иматъ злато и сребро, цѣли табуни коне и множество оржжия; научиха се да водятъ война по-добре отъ римлянитѣ³⁴. На помощъ противъ тѣхъ Тиверий повикалъ аваритѣ, които на драго сърдце се възползували отъ случая, да си отмъстятъ за постъжката на Добрента. По стария римски дунавски пѣтъ, който минавалъ по дѣсния брѣгъ на рѣката, отъ Сингидунумъ (Бѣлградъ) до устието ѝ, тѣ преминали въ Добруджа, преплували презъ Дунава, разграбили селата и се върнали у дома си, като освободили множество пленници римляни. Въпрѣки това, дакийскитѣ славяни си останали свободни и самостоятелни.

Презъ времето отъ 582 до 602 год. въ Византия управлявалъ императоръ Маврикий, прекрасенъ по характеръ, ала непредвидливъ държавенъ мжжъ; полководецъ, като теоретикъ отлично подготвенъ, ала на практика крайно неопитенъ. Неговото интересно съчинение за стратегията е оцѣлѣло до наши дни. Съ славянитѣ той водилъ непрекъснати войни, сжщо както и съ аваритѣ, които, следъ като завзели Сирмиумъ, опустошили цѣлата областъ. На 583 год. славянитѣ били два пѣти разбити въ източна Тракия: при рѣката Еркене и при кулата Енсина, недалечъ отъ Одринъ³⁵. Въпрѣки това, на 587 год. тѣ нахлули въ Елада, закрепили се тамъ и въ продължение на 218 години живѣли въ тая знаменита отъ старо време страна, независимо отъ Византия.

Следъ свършването на персийската война Маврикий утолилъ жаждата на аваритѣ за пари, като имъ плащалъ ежегоденъ данъкъ, а цѣлата си дейностъ насочилъ противъ дакийскитѣ славяни. Той се надѣвалъ да тури край на нападенията, като покори славянската родина въ стара Дакия. Подъ предводителството на опитния Прискъ войската му преминала презъ Дунава (593 год.), разбила въ една нощна битка крайбрѣжния владѣтель Радогостъ и опустошила неговитѣ владения. Пленницитѣ били изпратени при императора подъ стража подъ началството на славянина Татимиръ, който се намиралъ на гръцка служба; на шестия день, откакъ тръгнали на пѣтъ отъ Дунава за Цариградъ, на тоя отредъ нѣкъде въ Балкана нападнали славяни, които безъ съмнение били заседнали тамъ; Татимиръ само съ мжка успѣлъ да се спаси. Между това Прискъ, когото единъ гепидъ превелъ презъ обширни гори и блата, проникналъ отвъждъ рѣката Паспирій (може би, Бузое) въ владенията на князъ Манжукъ³⁶, нападналъ на него презъ една тъмна нощъ, тъкмо когато Манжукъ празнувалъ поменъ за умрѣлия си братъ съ пѣсни и вино, и следъ ужасна сѣчъ го хваналъ въ пленъ. Тогава Маврикий, насърденъ отъ този успѣхъ, заповѣдалъ войската му да презимува отвъждъ Дунава. Ала войскитѣ на Маврикия не били способни да следватъ примѣра на старитѣ римски легиони; тѣ се възпротивили и се върнали на южния брѣгъ. Императорътъ тогава повикалъ Приска назадъ и назначилъ за главнокомандуващъ брата си Петра. Последниятъ още на пѣтъ къмъ Дунава, при Марцианополъ на Камчия срѣщналъ една грабителска шайка славяни, които заградили лагера си съ обозъ и били победени само следъ отчаяна съпротива. Пжтувайки по-нататъкъ, той получилъ известие, че славянитѣ заплашвали Цариградъ; както се вижда, тия пълчища били отъ полуострова, а не